

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021, č. j. OAM-595/ZA-ZA04-ZA10-2020,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021, č. j. OAM-595/ZA-ZA04-ZA10-2020, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Anity Pešulové, advokátky se sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně obsáhle shrnul obsah napadeného rozhodnutí a následně namítl, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci a porušil tak ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, jak žalovaný zredukoval důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný podle něj zcela odhlédl od toho, že žalobce již byl na území Ruské federace pro svou podnikatelskou činnost vězněn a během výkonu trestu přišel o svůj byznys. Rovněž žalobce podotkl, že prokázal, že pobyt ve stresujících a nehumánních podmínkách v ruském vězení, kterému předcházelo týrání, se podepsal na jeho zdravotním stavu. Proto nelze tendenčně uvést, že jeho obavy jsou pouhou spekulací či domněnkou. Odhlédnout poté nelze ani od toho, že jeho společníci již nežijí, a že ani po dlouhé době, kdy již nepobývá ve své vlasti, útoky neustávají, přičemž zmínil útoky na majetek rodičů své manželky.
4. Rovněž žalobce v podané žalobě uvedl, že za nesprávné považuje neudělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a ustanovení § 14a zákona o azylu. Zmínil také, že nezpochybňoval závěry žalovaného týkající se otázky příslušnosti podnikatelů k určité sociální skupině, a že v zemi původu měl problémy s osobami zapojenými do organizovaného zločinu, které se chtěly na jeho úkor obohatit. Tato okolnost přitom byla bez dalšího důvodem jeho trestního stíhání, a nakonec i uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, což svědčí o provázanosti těchto osob se státními orgány. Žalovaný tedy podle něj neposoudil řádně otázku jeho pronásledování ze strany podnikatelů, kteří mají konexe v mocenských kruzích, ani to, zda je pro ruské orgány zájmovou osobou.
5. Následně žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 a 6 zákona o azylu a podotkl, že je otázkou, zda by případná ochrana ze strany soudu v zemi původu byla vůbec účinná, když tam byl již vězněn a je z pohledu justice kriminálním. Dále zmínil, že ve správním řízení předložil celou řadu důkazů, které potvrzují jeho azylový příběh, přičemž nejde o ojedinělý případ. V tomto ohledu odkázal na případ podnikatele Ch. Také žalobce uvedl, že jeho azylový příběh je konzistentní, a že vypovídal o svých činnostech již v řízeních o žádostech o pobytové oprávnění.
6. Závěry žalovaného jsou podle žalobce velice zkratkovité a tendenčně předestřené. Jeho obavy totiž pramení nejen z jednání organizovaného zločinu, ale také z následků možného vykonstruování dalších procesů, které vůči němu na popud osob z organizovaného zločinu nadále mohou probíhat. Žalovaný dle jeho názoru účelově překrucuje fakta, když se celý případ snaží postavit do roviny, že žalobce žádá o ochranu před soukromými osobami, které se na něm snaží obohatit, což je však zcela absurdní, neboť se jasně vyjádřil, že se cítí být pronásledován ze strany bezpečnostních složek.
7. Za nesprávný poté žalobce označil závěr žalovaného týkající se nezájmu státních orgánů o jeho osobu, neboť na něj nebyl vydán mezinárodní zatykač. Žalovaný se nezabýval tvrzením, že obavy žalobce vychází z pronásledování státem podporovaných soukromých osob. Rovněž žalobce zmínil, že se v domovském státě neúspěšně obrátil s žádostí o pomoc na prokuraturu a další orgány. Pravdivé tak není tvrzení žalovaného, že proti jednání úředních osob nepodal stížnost. Poukázal také na skutečnost, že se obrátil dokonce na Evropský soud pro lidská práva.

8. Další postup ruských státních orgánů dle názoru žalobce nelze předvídat, a to přesto, že jím konkrétně označené osoby již nepůsobí na místech, na nichž před žalobcovým odchodem působily. Stále jsou totiž svázány s politikou a mají vliv na ostatní orgány státní správy. Žalovaný se také podle žalobce nezabýval tím, zda jeho trestní stíhání nebylo ovlivněno ze strany soukromých osob. Stejně tak se dle jeho názoru nezabýval ani související otázkou, zda by to zakládalo odůvodněný strach z pronásledování právě i z politických důvodů soukromým původcem s významným mocenským vlivem, před nímž není stát ochoten poskytnout účinnou ochranu, a naopak mu vychází vykonstruovaným procesem vstříc. Následně žalobce znovu poukázal na to, že jeho pracovní partneři již nežijí, jeho rodiče utekli před pronásledováním do X a rodiče jeho manželky jsou neustále zastrašováni a v letech X a X měli třikrát poničený automobil, přičemž i oni se bezvysledně obraceli na pomoc příslušných státních orgánů.
9. Dále žalobce v souvislosti se svou podporou A. Navalného v České republice vytkl žalovanému, že není zřejmé, z jakého pramene vychází, pokud tvrdí, že za svou činnost nebude žalobce kriminalizován. Žalovaný si tedy podle něj neobstaral dostatečné podklady o zemi původu. Opatřené zprávy totiž nejsou dostatečné a aktuální, neboť neodpovídají jeho specifickým námitkám. Napadené rozhodnutí je také vnitřně rozporné, neboť na jiném místě žalovaný připustil provázanost mezi bezpečnostními a justičními složkami. Podotkl také, že doložil fotky z akcí, kterých se zúčastnil v X a jeho fotky se objevily také na oficiálních stránkách Ch.
10. Žalobce taktéž vyjádřil nesouhlas s posouzením svého zdravotního stavu. Žalovaný podle něj není orgánem, který je oprávněn hodnotit zdravotní stav. Bylo proto jeho povinností, aby si pro svůj závěr opatřil podklad, který je schopen vyvrátit tvrzení uvedená v doložených lékařských zprávách. Závěrem podané žaloby tedy žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému posouzení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 2. 2022 shrnul obsah podané žaloby, podotkl, že žalobcem uplatněné námitky neprokazují porušení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodních závazků a odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Konstatoval také, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné či nezákonné, zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi skutečnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Také si pro rozhodnutí opatřil potřebné podklady, které označil za zcela dostatečné, objektivní a aktuální.
12. Rovněž žalovaný odkázal na ustanovení § 12 zákona o azylu a uvedl, že dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nezjistil, že by byl žalobce v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu v této souvislosti hrozilo v případě návratu nějaké nebezpečí. V žalobě zmiňovaný politický aspekt potíží žalobce v zemi původu podle žalovaného prokázán nebyl.
13. Dále žalovaný v zásadě zopakoval argumentaci, kterou uvedl již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného v napadeném rozhodnutí k otázce možnosti bránit se na území Ruské federace proti závadnému jednání kriminálních uskupení citoval statistiku, podle které se k 1. 1. 2022 nacházelo na území Ruské federace 466 000 osob ve vězení, z čehož dovozoval, že orgány činné v trestním řízení zde pracují usilovně a účinně. Odkázal také na případy zatčení zkorumpovaných policistů ve Stavropoli, zásah proti čínské maffii v Petrohradu a vyšetřování podvodů organizované

skupiny v Petrohradu. Nesouhlasil tedy s vyjádřením žalobce, že se nezabýval provázaností mafie v Ruské federaci se státními orgány a neposuzoval zájem místních úřadů o osobu žalobce. Argument, že osoby, které již nezastávají své funkce, mají stále vliv na ostatní orgány, označil za nedoložené spekulace.

14. Závěrem svého vyjádření žalovaný podotkl, že sám žalobce sdělil, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, přestože zde žije již od roku X. Z toho podle něj vyplývá, že zmiňované problémy nijak palčivě nepociťoval. Vzhledem k uvedeným skutečnostem tedy žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce

15. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce svou replikou ze dne 7. 3. 2022, v níž se vyjádřil k aktuálnímu dění, tedy vojenské invazi Ruské federace na Ukrajinu. Konkrétně žalobce uvedl, že se veřejně prostřednictvím sociálních sítí ohradil vůči politice Vladimira Putina a pravidelně sdílí články vyvracející propagandu ruské vlády. Podotkl také, že ruští poslanci schválili zavedení trestní odpovědnosti za prohlášení diskreditující ozbrojené síly a nově je tak za trestní jednání považováno veřejné šíření vědomě lživých informací o použití ozbrojených sil při obraně zájmu Ruska a jeho občanů. Žalobce tedy požádal zdejší soud, aby při rozhodování zohlednil novou skutečnost spočívající v probíhajícím ozbrojeném konfliktu na Ukrajině, přičemž osoby, které se ostře vymezují proti jejímu napadení, jsou podle něj reálně ohroženy.
16. Dále žalobce uvedl, že jedním z důvodů, proč musel utéct z Ruské federace a nemohl se vrátit, byl vždy současný režim pod vedením Vladimira Putina, jenž vytvořil předpoklady pro události, které se mu staly. Jeho podpora opozičního aktivisty A. Navalného. vždy vyjadřovala nesouhlas se současnou ruskou politikou a nyní v souvislosti s vojenskou akcí na Ukrajině je tento nesouhlas na nejvyšší možné úrovni. Jeho život názorně ukazuje nelidský přístup Putinova režimu k ruským občanům. Tento systém jej zlomil a zdrtil, přesto však bude na pokraji války pevně stát proti němu. Požádal tedy, aby byl jeho případ znovu pečlivě a komplexně posouzen a aby byla vzata v úvahu všechna fakta, včetně jeho postoje proti Putinovu režimu, ruské agresii a rozpoutání války na Ukrajině.
17. Následně žalobce zaslal zdejšímu soudu další podání ze dne 19. 4. 2022, k němuž doložil materiály zaznamenávající jeho činnost. Poukázal v něm také na svou činnost v letech minulých, kdy i dříve vyjadřoval své protivládní názory. Uvedl, že je členem X, usilovně pomáhá ukrajinským uprchlíkům a aktivně se účastní protiválečných akcí. V X se zúčastnil i demonstrace dne X s X, k nimž X na X. Jeho aktivity mu ovšem znemožňují vrátit se do Ruska. Také žalobce poukázal na to, že Rada pro lidská práva při prezidentu Ruské federace je pod záštitou válečného zločince, přičemž žalovaný odkazoval na možnost obrátit se na tuto instituci s žádostí o pomoc. Celý ruský aparát je poté podle něj nefunkční s ohledem na korupci. Svou činnost označil za důležitou i pro bezpečnost České republiky a zamezení národnostním konfliktům v České republice. Požádal tedy o zohlednění svého přínosu nejen pro Českou republiku v humanitární pomoci uprchlíkům, prevenci národnostních konfliktů a ukončení války, resp. zamezení jejího rozšíření, jakož i jistého mnohaletého trestu odnětí svobody při návratu do Ruské federace.

V. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu zdejší soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

19. Žalobce podal dne X žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti a rovněž předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne X, když mimo jiné sdělil, že v minulosti vystupoval v České republice jako občan X X. X. a také používal jinou verzi svého ruského jména a příjmení. Je narozen X ve městě X v Rusku, je státním příslušníkem X X národnosti, dorozumí se rusky, je X vyznání, nemá politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani skupiny, je ženatý a má nevlastní dceru, přičemž jeho manželka a nevlastní dcera žijí v X. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X. K průběhu cesty do České republiky se vyjádřil tak, že z Ruska naposledy vycestoval v X. Jel autem z X do X a poté letěl do X. Od roku X žije jen v České republice a přijel tehdy na základě italského víza. Poté zde vystupoval jako občan X, a nakonec s ním bylo dlouho vedeno řízení o správním vyhoštění. Žádal zde také o víza za účelem strpění pobytu na území. Za život mu bylo uděleno množství víz, konkrétně francouzské, španělské, italské a bulharské. Všechna tato víza byla turistická. Také byl jako turista v Egyptě a Turecku, ale již si nevzpomíná kdy. V jiných státech ani v České republice dosud o udělení mezinárodní ochrany nežádal. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že od pěti let trpí X a měl dva silné X, při nichž mu museli podat adrenalin. Dále má X, X, X, X, X, X. Měl také X a X. Zdravotními problémy trpí dlouhodobě. Jako osoba je soběstačný a nepotřebuje žádnou asistenci, avšak lékaři mu doporučují, aby raději nezůstával nikde sám a necestoval letecky. Automobil neřídí, aby nezpůsobil dopravní nehodu. Z hlediska psychologického trpí X. K otázce na důvody své žádosti uvedl, že v Rusku podnikal. Jeho podnikání si však přivlastnili mafiáni spolčení s policií a on byl skrze to od X do X ve vězení. Měl též problémy s národností, neboť Rusové nemají rádi majetné X, a to zejména v X. Také si nemyslí, že by mu v Rusku mohli poskytnout tak kvalitní lékařskou péči, jako je mu poskytována v České republice.
20. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 2. 10. 2020 za účasti tlumočnice ruského jazyka žalobce výše uvedené skutečnosti blíže rozvedl. Sdělil, že v Rusku žil v X až do roku X a poté se přestěhoval do X, kde žil až do svého odchodu z Ruska. V České republice má dceru a manželku a jinak celá jeho rodina žije v X, kam přesídlila v roce X. Uvedl rovněž, že má soudní zákaz vycestovat z Ruska, a proto X. Cesta z Ruska byla nelegální, ovšem mezi Ruskem a X nejsou hranice. Dále žalobce konkrétně rozvedl důvody, pro které podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Mimo jiné vypověděl, že na přelomu let X a X začal podnikat a pořídil si koncesi na X v X, přičemž ve společnosti měl 2/3 podíl. Následně byl pozván na pobočku ministerstva vnitra v X, kde mu bylo řečeno, že se musí svého podílu vzdát ve prospěch jiných osob, což odmítl. Poté jej na ulici zastavil X O. S. a sdělil mu, aby se vzdal poloviny své společnosti, jinak zabije jeho rodinu. To žalobce nahlásil policii. Dozvěděl se rovněž, že je vyhrožováno i jeho společníkovi, a že ten na podmínky přistoupil a rozhodl se jim pomoci. Domluvili se přitom, že žalobce zničí. Mezitím žalobce prostřednictvím auditu zjistil, že ho společník okrádá a oznámil to policii, na což mafie reagovala tím, že tlačili na jeho dodavatele. Následně za ním přijel X V. K., o němž je žalobci známo, že jsou na něj nyní uvaleny sankce Evropské unie, protože se zjistilo, že mučil lidi ve věznicích a konfiskoval jejich majetky. K. mu řekl, ať se rozhodne rozumně, jinak ho dá zatknout, a vyhrožoval i jeho rodičům. Jelikož odmítl, zatkla ho následující den policie a převezla ho do vyšetřovací vazby, kde jej týden bili a mučili. Lámali mu ramena a mučili ho elektrickým proudem. Tři měsíce

mu odepírali setkání s právním zástupcem. Když odmítl proti sobě svědčit, zavřeli ho na dva dny do cely bez světla a tam ho bili dřevěnými kladivy a následně jej umístili do cely s vězni s tuberkulózou. Soudkyně mu později řekla, že takové věci se bohužel někdy stávají. Dále zařídili, aby byl jeho podíl ve společnosti převeden jeho společníkovi a za dva měsíce v novinách psali, že X prodala jeho podíl X společnosti za X amerických dolarů. Poté byl odsouzen k X letům a X měsícům odnětí svobody za X v X, což však nespáchal. Trest vykonával ve vězeňské nemocnici pro nakažené tuberkulózou, a protože byl mezi nemocnými, nemohl se vídat s příbuznými. Pro dokreslení zmínil, že ve vězení odmítl v roce X X a kvůli tomu ho převezli do medicínského bloku, kde byl s člověkem nakaženým HIV. Hrozili mu, že pokud nebude X, vezmou mu krev stejnou jehlou jako tomuto člověku.

21. Rovněž žalobce v rámci provedeného pohovoru uvedl, že po X letech pobytu ve vězení požádal o podmíněné propuštění, za což chtěli 100 tisíc eur. Rodiče tedy prodali byt a tuto částku zaplatili. V roce X byl předčasně propuštěn s podmínkou, k čemuž došlo také proto, že se obrátil na Evropský soud pro lidská práva. Poté rok platil 10 tisíc eur jako úplatek prokuratury, aby si nenašli nějakou záminku, za kterou by ho poslali do vězení. Jeho otec přitom kvůli tomu všemu přišel o práci. Následně po něm chtěli lidé, kteří jej připravili o podnik, další peníze. S prokuraturou měl také problémy ohledně vymazání jeho trestního rejstříku. Vydal se proto z X do X, kde začal nový život a potkal manželku. Opět ho však našla mafie z X. Kamarád se mu snažil vyřídit ukrajinské občanství a žalobce se proto vydal na Ukrajinu a obdržel nelegálně za úplatek ukrajinský pas. Aby měl od mafie klid, dostal se s pomocí kamaráda přes X do České republiky. Následně přijel do X, kde prošel procedurou sejmутí biometrických údajů, a kamarád mu dal maďarský cestovní pas, ale vzal mu pas ruský. Tento kamarád mu poté v Praze přiznal, že doklady mu zařizoval pouze proto, že to dostal úkolem od mafiánů z X, aby zjistili, zda nemá někde v Evropské unii uložené peníze. Sám se nakonec šel udat na cizineckou policii v Praze. V únoru 2015 mu zavolali kamarádi a řekli, že mu chtějí mafiáni unést rodiče. Ti proto opustili Rusko. Dále žalobce sdělil, že proti němu v současnosti není v Rusku vedeno trestní stíhání a není v Rusku nikým právně zastupován. Potvrdil, že ve výkonu trestu podával opravné prostředky proti tomu, co se mu dělo, včetně stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Také uvedl, že mafii šlo o peníze. Problémy mělo v X velké množství podnikatelů. V případě návratu do Ruska by ho mafie zabila, protože věří, že má ještě schované peníze. Naposledy měl s mafií telefonický kontakt na začátku roku X. V Rusku má stále povinnost zaplatit škodu, kterou způsobila X, za níž byl odsouzen. Dluh činí celkem X eur. Mafie podle něj nevěří, že ho připravila o všechno, a proto po něm pořád jde. Rovněž žalobce popřel, že by u něj byla plánována nějaká operace nebo jiný léčebný postup. V Praze dochází na vyšetření ke kardiologovi, psychologovi, diabetikovi a na plicní vyšetření. V Rusku byl léčen s X. Rusko je podle něj v žebříčku poskytování zdravotní péče na 80. místě a Česká republika na 12. místě, což je velký rozdíl. V Rusku jsou také nekvalitní léky. Závěrem pohovoru uvedl, že do budoucna doloží lékařské zprávy a také rozhodnutí ruských soudů. Poté ještě doplnil, že po celou dobu si myslel, že obstarání ukrajinského a maďarského pasu bylo legální, a že X spáchal jiný člověk, který za to byl souzen.
22. Následně žalobce zaslal žalovanému za účelem doplnění údajů k provedenému pohovoru své vyjádření, k němuž připojil řadu podkladů. Podotkl, že v době konání pohovoru nemohl z důvodu časové tísně popsat úplně všechny skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Chtěl tedy objasnit některé

skutečnosti, které uvedl v rámci pohovoru. Konkrétně mimo jiné upřesnil, že proti němu není vedeno trestní stíhání k datu 17. 11. 2016, jelikož si přes známé žádal výpis z evidence rejstříku trestů v Rusku. Po tolika letech není možné, aby ho v Rusku někdo trestně stíhal, nicméně jej v zemi původu stále monitorují, aby ihned věděli, že se vrátil. Popsal také problémy, které měl z důvodu své národnosti při studiu a rovněž začátek svého podnikání v X. Jelikož byl úspěšný, kontaktovala ho mafie, že musí platit za své bezpečí. Odmítl s nimi diskutovat a oni mu začali pravidelně vyhrožovat. Dále znovu a podrobně popsal problémy související se snahou mafie zbavit ho jeho podniku. V průběhu psychického a fyzického nátlaku se projevil první záchvat paniky a závažný depresivní stav. V souvislosti s tímto tlakem se obracel na všechny úřední instance, kam se byl schopen obrátit, včetně Generálního státního zastupitelství Ruské federace a prezidenta V. Putina, avšak bezvýsledně. Opětovně poté popsal i podmínky svého věznění ve vazební věznici, včetně mučení a odpírání lékařské a právní pomoci. Uvedl také, že se stal obětí formálního uvěznění ve vazební věznici, a rozporoval zákonnost rozsudku, jímž byl k trestu odnětí svobody odsouzen. Taktéž znovu podrobně popsal své podmíněné propuštění a další vydírání poté, co byl z vězení propuštěn, stejně jako svůj útěk z Ruska, včetně vyřizování dokladů jiných států, a útěku rodičů do X. Dále uvedl, že po odjezdu rodičů ze země původu začalo pronásledování jeho manželky a nevlastní dcery. Podotkl, že v evidenci fyzických osob země jeho původu se v jeho případě objevují nesplacené pokuty ve výši do 1 000 amerických dolarů, časem opět mizí a objevují se jiné, např. ke dni sepsání tohoto vyjádření byla evidována pohledávka na zaplacení žalobci neznámého úvěru. To je činěno, aby hned věděli o jeho návratu do Ruské federace. Připomněl, že na území Ruska nebyl přes X let, a tak je nemožné, aby měl podobné dlužné záznamy. Jeho X V. Š. mu také řekl, že jej kontaktovali lidé od O. S. s dotazem, kde se žalobce nachází. Následující den byl V. Š. hospitalizován a poté zemřel. Domníval se, že byl otráven. Také žalobce uvedl, že v době svého pobytu na území České republiky poukazoval finanční pomoc známému politikovi A. Navalnému. Odkázal také na případ M. Ch., s nímž lze jeho případ v plné míře srovnávat. Uzavřel, že v případě návratu do vlasti mu hrozí velké nebezpečí pokračování pronásledování, mučení a jiného nelidského zacházení. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2003, sp. zn. I. ÚS 752/02.

23. Žalovaný také provedl s žalobcem doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se konal za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka dne 15. 4. 2021. V rámci tohoto pohovoru žalobce na základě otázek žalovaného ještě blíže rozebral důvody a okolnosti podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uvedl některé nové skutečnosti. Konkrétně sdělil, že v prosinci 2020 prodělal X a X. Teprve od poloviny února 2021 se začal vracet zpět do normálního života. Začal též užívat antidepresiva a nootropy. Od prosince 2020 také na jeho telefonní číslo a telefonní číslo jeho manželky volají lidé z neznámých čísel. Snažil se na tato čísla volat zpět, ale na druhé straně bylo ticho. Ve stejné situaci jsou i manželčini rodiče v X. Neznámé osoby volaly i jeho první ženě, která také žije v X, a vyptávaly se na něj. Poté jí bylo ukradeno auto. Blízká přítelkyně jeho současné manželky rovněž říkala, že jí před několika týdny rozbili auto. Z kamerových záznamů bylo zjištěno, že nejdříve přišel k autu člověk, který si jej vyfotil, a následně jej dva lidé rozbili palicemi. Na dotazy žalovaného odpověděl, že neví, kdo mu volal. Volali mu asi desetkrát, přičemž poté si zablokovali telefonní čísla. Nikdy s nikým, kdo mu telefonoval, nehovořil. Neví ani, kdo přesně volal jeho bývalé ženě. Ptali se jí, jestli má na něj kontakt a kde žalobce je. Ona jim řekla,

že už je to dávno, co s ním mluvila. Nevěděl přesně, kdy k tomu došlo, ale bylo to asi v říjnu nebo v listopadu 2020 a volali jí několikrát. Rozbité auto přítelkyně své manželky žalobce zmínil, jelikož se jedná o jediného člověka v Rusku, který je s jeho manželkou v kontaktu a pomáhá jejím rodičům. Tato přítelkyně nemá žádné nepřátele a je jasné, že to bylo na objednávku, neboť v Rusku je to běžné. Viní z toho přitom právě žalobce, jelikož si myslí, že se to stalo proto, že jim pomáhá. Ohledně krádeže auta bývalé ženy podotkl, že viník nebyl nalezen a v případě rozbitého auta přítelkyně vyšetřování stále probíhá. K situaci rodičů své manželky se žalobce vyjádřil tak, že je chtěli dávno odvézt do jiné země, ale oni nechtěli. Prodlávali onemocnění COVID-19 v těžké formě a rovněž z hlediska psychiky se nemají moc dobře. Volali jim v noci na městský telefon, což je stresovalo, a proto si pevnou linku zrušili. Stalo se to několikrát v prosinci 2020, avšak ani oni neví, kdo jim takto volal a nikdy s nikým nemluvili. Žalobce se domníval, že se jedná o součást psychologického nátlaku, neboť rodiče poté jeho manželce volají, pláčou a manželka se ho ptá, co s tím má dělat.

24. Ke svému zdravotnímu stavu v rámci doplňujícího pohovoru sdělil, že se X, má problémy s X a X problémy. Po prodělání onemocnění X chodil pravidelně na krevní testy, neboť měl X a lékaři se obávali, že by mohl zemřít. V současné době užívá velké množství léků a dochází na fyzioterapii světelnými paprsky, za terapeutem a na masáže. Jednou týdně navštěvuje psychiatra a velmi často mu telefonuje. Dále žalobce vyjmenoval nemoci, kterými trpí, konkrétně uvedl, že má X, X, chronickou X, chronickou X, X, X, X, X, problémy se X a X. Lékaři mu navíc diagnostikovali ještě nějaký X. Problémy má i s levým uchem, v minulosti měl X, bolí ho záda, pročež dochází na rehabilitace a masáže, a otékají mu nohy. Každý měsíc dochází dvakrát až třikrát k různým lékařům. Rovněž zmínil, že v X má X. Nyní však u něj není plánována žádná operace. Jeho léčení přitom probíhalo již v Rusku. Následně objasnil, že jeho manželka odjela z Ruska na začátku roku X, ale nepamatuje si to přesně, a že ukrajinský doklad totožnosti si zařizoval, protože chtěl změnit svoji identitu z důvodu pronásledování v Rusku. Myslel si, že je jeho identita pravá, přičemž státní zástupce rozhodl, že v případě jeho dokladu nedošlo k žádnému trestnému činu. Taktéž žalobce k dotazu žalovaného podrobně popsal svoji situaci po propuštění z vězení v roce X, když zmínil vydírání a zastrašování, a to jak při svém pobytu v X, tak i v X. Konkrétně měl problémy s X I. Č., panem K. a panem M., který X. Ti ho vydírali a požadovali po něm pravidelně výpalné asi 10 000 eur měsíčně s tím, že pokud nezaplatí, objeví se potvrzení o tom, že spáchal trestný čin a půjde zpět do vězení. Dále v souvislosti s vydíráním zmínil O. S., M., F. a I. M. Vyhrožování trvalo až do doby jeho útěku z Ruska. V souvislosti s těmito problémy se obracel na parlament, avšak neoficiálním způsobem. Obracet se někam oficiálně by podle něj nemělo smysl. Po propuštění z vězení tedy na tyto lidi žádná oznámení nepodal. Uvedl, že jej telefonicky opakovaně kontaktovali až do roku 2020, neboť po něm chtěli peníze. Hovořil s nimi asi desetkrát. M. podle něj věděl, že podporoval Fond boje proti korupci, který založil A. Navalný. Toho podporoval od roku X tím, že na jeho účet posílal i s partnery v Rusku peníze a sbíral informace o korupci a přes e-mail je posílal na anonymní blackbox z pronajatého počítače. Peníze posílal do roku X a v roce X ještě posílal materiály, dokud nebyl A. Navalný otráven. V X se zúčastnil mítinku na podporu Navalného, na němž byl prostým účastníkem. Na tomto mítinku pořizovali podle žalobce osoby z ruského konzulátu fotografie a vyfotografovali i jeho. V X se ještě setkával s ruskými aktivisty včetně V. Š. Rovněž žalobce uvedl, že v souvislosti se svou politickou angažovaností se

v Rusku obává vězení, neboť pro jeho nepřátele to může být jeden z důvodů, aby ho tam poslali. Politicky se začal angažovat až v X. Před odjezdem z Ruska si pouze dopisoval s Ch. Uvedl také okolnosti útěku svých rodičů z Ruska, přičemž zmínil, že ohledně jeho pobytu se mafie obracela i na jeho přátele. Popsal též nátlak, kterému čelila jeho manželka s dcerou po jeho útěku z Ruska, a také okolnosti její cesty do České republiky. Mafie se o něj zajímá, protože neví, že již nic nemá a myslí si, že se pokusí získat svůj majetek zpět. Závěrem pohovoru již nechtěl uvést žádné další skutečnosti. Zástupce žalobce se nijak vyjádřit nechtěl a pouze zmínil, že žalobcově manželce a její dceři bylo v České republice uděleno povolení k trvalému pobytu.

25. Žalobce v průběhu správního řízení také doložil žalovanému množství lékařských zpráv, ze kterých se podávají informace o jeho zdravotním stavu, včetně doporučené léčby a užívaných léků. Informace o zdravotním stavu žalobce si poté od Zdravotnického zařízení MV, Příjímací středisko Zastávka a ošetřujících lékařů vyžádal i sám žalovaný.
26. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil také písemný materiál ze dne 7. 5. 2020 označený jako „Ruská federace, Informace OAMP – Postavení policie v Ruské federaci, Obecné informace, zákonný rámec, ochranné mechanismy, kapacity, reformy od roku 2011, vztah s Federální bezpečnostní službou“, ze kterého se podávají základní informace o fungování policie v Ruské federaci a jejích reformách, včetně informací o Federální bezpečnostní službě. Dále se ve správním spisu nacházel i písemný materiál ze dne 3. 9. 2021 označený jako „Ruská federace, Informace EASO – MedCOI čj. AVA 15015 – Dostupnost lékařské péče v oblasti kardiologie, neurologie, psychologie/psychiatrie a dalších specializací, včetně dostupnosti léčiv“, který byl překladem materiálu zpracovaného dne 26. 8. 2021 sektorem lékařských informací o zemích původu (MedCOI) Evropské podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO). Z tohoto písemného materiálu se podává, jaká lékařská péče a jaké léky jsou v Ruské federaci dostupné, případně i dostupné alternativy, kterými lze tyto léky nahradit.
27. Rovněž byl součástí správního spisu i písemný materiál ze dne 25. 8. 2021 označený jako „Ruská federace, Informace OAMP – Stručná biografie vybraných osob“, ze kterého se mimo jiné podávají informace o životě a postavení V. M., I. Č., V. K., A. F. a O. S. Stejně tak si žalovaný opatřil i písemný materiál ze dne 17. 6. 2021 označený jako „Ruská federace, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“, z něhož se mimo jiné podávají informace o mučení osob ze strany státních orgánů, trestu smrti a možnosti vycestování a návratu do vlasti.
28. Dále byl ve správním spisu založen i překlad písemného materiálu zpracovaného organizací Human Rights Watch označený jako „Ruská federace, Informace Human Rights Watch – Výroční zpráva Human Rights Watch 2021“, obsahující mimo jiné informace o svobodě projevu a svobodě shromažďování v Ruské federaci, včetně konkrétních případů jejich porušování. Z písemného materiálu označeného jako „Ruská federace – Přehled údajů o zemi za rok 2020, Rusko“, který byl překladem materiálu publikovaného v roce 2021 Mezinárodní organizací pro migraci (IOM), poté vyplývají informace o zdravotní péči, trhu práce, bydlení, sociální péči a vzdělávacím systému v Ruské federaci a o jejich dostupnosti pro navrátilce.

29. Ve správním spisu byl založen i písemný materiál ze dne 29. 9. 2021 označený jako „Ruská federace, Informace OAMP – Události související s představitelem opozice Alexejem Navalným (otrava Navalného, protesty v reakci na jeho zadržení včetně demonstrací v ČR, označení Navalného organizací za extrémistické)“ (dále jen „**Informace související s představitelem opozice A. Navalným**“). Z tohoto písemného materiálu se poté mimo jiné podávají informace o okolnostech otravy A. Navalného, protestech reagujících na jeho zadržení včetně demonstrací v České republice a označení Navalného organizací za extrémistické, včetně důsledků tohoto označení, přístupu úřadů a také úniku osobních údajů o podporovatelích Fondu boje proti korupci. Další žalovaným shromážděné podklady o zemi původu žalobce poté obsahovaly informace o zařazení do evidence na konzulárním oddělení, společné databázi občanů Běloruska a Ruské federace se zákazem vycestovat, článku 19.15 zákoníku Ruské federace o správních přestupcích, vystavení pasu občana Ruské federace a systému registrace k pobytu.
30. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 10. 2021 poté vyplývá, že zástupce žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil. Vyjádřit se k nim ani navrhnout jejich doplnění nechtěl s tím, že se vyjádří písemně.
31. K podkladům rozhodnutí se žalobce vyjádřil podáním ze dne 26. 10. 2021. V něm uvedl, že z žádného podkladu obstaraného žalovaným nevyplývá, zda je lékařská péče dostupná pro tzv. nežádoucí osoby, a že některé léky, které užívá, nejsou v Ruské federaci dostupné. Tvrdil, že v průběhu správního řízení poukazoval na skutečnost, že jeho špatný zdravotní stav je důsledkem mučení a nelidského zacházení ve věznici. Žádal tedy, aby si žalovaný opatřil podklady s informacemi o podmínkách ve věznicích. Taktéž podle něj ve správním spisu chyběla informace o tom, jak je nakládáno s podporovateli A. Navalného, k čemuž odkázal na tiskové zprávy. Dále navrhl vyžádání spisové dokumentace Policie České republiky č. j. KRPA-227721/ČJ-2016-000022. K tomuto vyjádření přiložil další lékařské zprávy, překlad potvrzení o přijetí stížnosti č. 61318/08 od Evropského soudu pro lidská práva a fotografie, na nichž je zachycena jeho účast na protestní akci.
32. Následně si tedy žalovaný vyžádal od Policie České republiky materiály ze spisu č. j. KRPA-227721/ČJ-2016-000022. Poté vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 29. 12. 2021 nedostavil, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 12. 2021.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného

rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů a po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům.

34. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
35. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
36. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
37. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
38. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
39. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
40. Podle článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
41. Podle ustanovení článku 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační

směrnice“) je skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat.

42. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný při svém rozhodování nesprávně odhlédl od újmy, která mu v zemi původu byla způsobena, zejména nezohlednil jeho věznění, nehumánní podmínky ve vězení a týrání, kterého byl obětí. Stejně tak nebylo podle žalobce možné odhlédnout od toho, že jeho společníci již nežijí a útoky na něj ani po útěku z Ruska neustávají. V této souvislosti musí zdejší soud podotknout, že rozhodování o udělení mezinárodní ochrany má podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu prospektivní povahu. Dochází tedy k posuzování nebezpečí hrozícího žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 146/2018-43, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47).
43. Takéž je nutné předeslat, že v projednávané věci žalobce tvrdí, že v případě návratu do země původu bude podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení z důvodu, že od něj místní mafie (propojená s bezpečnostními složkami) chce získat další majetkový prospěch. Žalobce tedy netvrdí, že by motivací chování mafie byly důvody uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Ostatně v podané žalobě nezpochybňoval ani závěry žalovaného, že nemůže být považován za příslušníka sociální skupiny podnikatelů (srov. viz žalovaným odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93). Do úvahy tedy v tomto ohledu připadá udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, která není na kategorie taxativně vymezené v ustanovení § 12 zákona o azylu vázána (srov. např. bod 44 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 Azs 87/2019-58). K tomu zdejší soud podotýká, že co se týče důkazního standardu, je doplňková ochrana postavena na principu reálného nebezpečí vážné újmy. Je tedy třeba posoudit, zda žadateli o udělení mezinárodní ochrany hrozí v budoucnu reálné nebezpečí vážné újmy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Azs 63/2021-42). V rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82 (na který odkázal též v bodech 33 a 34 rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 15/2019-57, nebo v bodě 20 rozsudku ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Azs 63/2021-42) Nejvyšší správní soud dovodil, že „reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“ A dále, že „test ‚reálného nebezpečí‘ je vůči stěžovateli přísnější než test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘. Ani test ‚reálného nebezpečí‘ ale nedosahuje intenzity trestního standardu ‚nade vší pochybnost‘, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech (‚vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne‘ [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem ‚reálného nebezpečí‘ a testem ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ spočívá v tom, že důkazní standard ‚reálného nebezpečí‘ se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard ‚přiměřené pravděpodobnosti‘.“

44. V již výše zmíněném rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2019-33, poté Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí v Libanonu podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí. Krom toho stěžovatel tvrdil, že již v minulosti mučení podroben byl, a byť se tak stalo v Sýrii, nelze přehlédnout, že stěžovatel tuto událost spojoval s následným postupem členů Hizballáhu vůči jeho osobě v Libanonu. Tuto spojitost přitom žalovaný, jak již bylo uvedeno výše, spolehlivě nevyvrátil. Na tomto místě považuje soud za nezbytné poukázat na čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož „[s]kutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat.“ Pokud by tedy bylo náležitým způsobem (tj. za užití důkazního standardu specifického pro řízení o mezinárodní ochraně) prokázáno, že stěžovatel již v minulosti byl mučení podroben a současně že existuje spojitost mezi tímto incidentem a později projeveným zájmem Hizballáhu o osobu stěžovatele, jevílo by se zcela absurdní odeprít mu ochranu pouze proto, že se odmítl dobrovolně vydat Hizballáhu a opětovně se tak ocitnout v obdobné situaci jako v Sýrii.“*
45. I v projednávané věci žalobce tvrdil, že byl v zemi původu podroben mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení, a to zejména při pobytu ve vězení. Žalovaný pak tuto skutečnost žádným způsobem nevyvracel ani nerozporoval. (Pro úplnost lze k rozložení důkazního břemene v řízení o mezinárodní ochraně odkázat např. na bod 47 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 15/2019-57, body 30 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014-34.) I s ohledem na výše citované ustanovení čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice je tedy tato uvedená skutečnost závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žalobce.
46. Žalovaný nicméně dovodil, že žalobci v tomto ohledu reálné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu nehrozí, neboť z opatřených podkladů vyplývá, že většina žalobcem zmiňovaných osob, od nichž mu nebezpečí vážné újmy hrozilo, již na svých pozicích ve státních orgánech nepracuje, a že žalovaný není trestně stíhán a nehrozí mu tedy uvěznění. Tyto skutečnosti však nelze podle zdejšího soudu považovat za tak důležité důvody, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že způsobení vážné újmy žalobci se již nebude opakovat. Skutečnost, že některé konkrétní osoby, které žalobce v rámci svých výpovědí zmínil, již nezastávají své pozice ve veřejné správě neznamená, že se na chodu mafie nijak nepodílejí či že ji neřídí jiné osoby. Stejně tak není rozhodné ani to, že žalobce není v současné době v zemi původu oficiálně stíhán a není na něj vydán zatykač, neboť to nic nevypovídá o skutečnosti, zda mu v případě návratu nebude od mafie skutečně nebezpečí vážné újmy hrozit. Oprávněnosti žalobcových obav navíc nasvědčují i další jím tvrzené skutečnosti, zejména že zájem o jeho osobu neustal ani poté, co opustil vězení a podnik již nevlastnil, ani po jeho vycestování ze země původu. Stejně tak není možné pominout nedávné telefonáty jemu samotnému a jeho manželce, kontaktování jeho bývalé ženy a rodičů jeho manželky,

jakož i útoky na majetek jeho známých. K tomu zdejší soud podotýká, že ani tato tvrzení žalovaný žádným způsobem nerozporoval a nevyvracel je.

47. Co se týče možnosti žalobce obrátit se případně v zemi původu na státní orgány, které mu zajistí ochranu, ani v tomto ohledu se zdejší soud neztotožňuje se závěry žalovaného. Není totiž možné přehlédnout, že v minulosti státní orgány Ruské federace žalobci ochranu před vážnou újmou neposkytly, a naopak mu byla těmito orgány, v jejichž strukturách figurovali lidé spojení s mafií, působena. Snaha o řešení věci oficiální cestou (kupř. snaha vymazání záznamu z trestního rejstříku) bylo žalobci spíše na újmu, jelikož mu bylo z tohoto důvodu vyhrožováno. Vzhledem k dosavadní zkušenosti žalobce se státními orgány, které by mu měly poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou, tak nelze na základě žalovaným odkazovaného obecného podkladu o postavení policie v Ruské federaci ani dalších shromážděných podkladů uzavřít, že by taková ochrana byla žalobci v zemi původu poskytnuta. Přestěhování v rámci Ruské federace zřejmě žalobcovu ochranu bez dalšího také nezajistí, když mafie se zjevně neomezovala pouze na X oblast, ale po propuštění z vězení byl žalobce mafií vydírán i při svém pobytu v X.
48. Na základě výše uvedeného tak má zdejší soud za to, že s ohledem na zjištěný skutkový stav věci neobstojí závěr žalovaného, podle nějž neexistuje žádný reálný důvod domnívat se, že by žalobce mohl být po svém návratu do země původu vystaven nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný totiž náležitě nezohlednil zejména to, že žalobce již byl v zemi původu podroben mučení a stejně tak nezohlednil ani další výše uvedené skutečnosti svědčící o reálné hrozbě vážné újmy. Situace žalobce (uvedené skutečnosti ve svém souhrnu) podle zdejšího soudu naplňuje standard reálného nebezpečí a je tak možné dospět k závěru, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Vzhledem ke všem okolnostem projednávané věci nemůže na tomto závěru nic změnit ani to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po poměrně dlouhé době strávené v České republice, kdy jiné možnosti legalizace jeho pobytu na území byly přinejmenším ztíženy, což lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50, nebo usnesení ze dne 9. 11. 2022, č. j. 6 Azs 192/2021-40) pokládat za skutečnost nasvědčující tomu, že žadatel nepovažoval důvody, pro které se domáhá udělení mezinárodní ochrany, za natolik palčivé. Výše uvedenou námitku žalobce je proto třeba posoudit jako důvodnou.
49. Následně se zdejší soud zabýval i dalšími námitkami žalobce, které v podané žalobě uplatnil. Ohledně své politické činnosti v České republice žalobce v podané žalobě namítal, že není zřejmé, z jakého pramene žalovaný vycházel, když dospěl k závěru, že žalobce nebude za svou činnost spočívající v podpoře A. Navalného kriminalizován. V tomto ohledu si žalovaný podle žalobce obstaral nedostatečné podklady o zemi původu, které neodpovídají jeho specifickým námitkám. K tomu zdejší soud nejprve podotýká, že odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů je důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Je třeba opět poukázat na prospektivní povahu rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany, jak již bylo vysvětleno v bodě 42 tohoto rozsudku. Při zkoumání možnosti budoucího pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je přitom využíván standard přiměřené pravděpodobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 6 Azs 261/2019-40). V již výše citovaném rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, poté Nejvyšší správní

soud dovodil: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)]*, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“

50. V rámci posouzení otázky přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobce z důvodu jeho podpory A. Navalného se zdejší soud ztotožňuje se závěry žalovaného vyjádřenými na straně 21 a 22 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval okolnostmi souvisejícími s žalobcovou podporou A. Navalného a za účelem posouzení jeho obav z pronásledování z důvodu této podpory si taktéž opatřil dostatečné, relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené informace o zemi původu splňující požadavky judikatury kladené na takové informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Tyto informace přitom žalobce zpochybnil jen ve velmi obecné rovině.
51. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že závěr o tom, že žalobce nebude za svou činnost kriminalizován, opřel žalovaný zejména o Informaci související s představitelem opozice A. Navalným. Z ničeho poté naopak neplyne, proč by právě žalobce měl mít v souvislosti se svojí podporou opozice v Ruské federaci problémy. Projevovat své názory začal žalobce až X. A. Navalného podporoval finančně a z veřejného počítače zasílal materiály na jeho anonymní e-mail. Také se zúčastnil několika setkání s ruskými aktivisty a v X mítinku na podporu A. Navalného v X. Své politické názory na podporu A. Navalného tedy neprojevoval nijak intenzivně. Podle žalovaným shromážděných podkladů je navíc retroaktivní stíhání podpory A. Navalného a jeho organizací před prohlášením těchto organizací za extremistické nepřipustné. Žalobce přitom dle svých tvrzení ukončil tuto podporu již předtím. Nelze poté dovozovat ani to, že by všichni občané Ruské federace kritizující politiku v zemi původu byly státními orgány pronásledováni. S ohledem na všechny tyto okolnosti tak lze uzavřít, že v souvislosti s žalobcovou podporou A. Navalného není naplněn standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. V podané žalobě uplatněné námitky související s podporou A. Navalného proto zdejší soud posoudil jako nedůvodné.
52. Dále žalobce v podané žalobě vyjádřil nesouhlas s posouzením svého zdravotního stavu. Namítl, že trpí hned několika druhy velmi vážných onemocnění, a že žalovaný není orgánem, který by byl oprávněn jeho zdravotní stav hodnotit. Bylo proto povinností žalovaného, aby si pro svůj závěr opatřil podklad, který by byl schopen vyvrátit tvrzení uvedená v doložených lékařských zprávách. Ačkoliv zdejší soud nechce žalobcův zdravotní stav nijak bagatelizovat, je třeba připomenout, že zdravotní stav může sloužit jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany jen ve výjimečných případech, kdy by jinak došlo k porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv. Odkázat je v tomto ohledu možné na rozsudek ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022-32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Jak Nejvyšší správní soud pravidelně uvádí, zdravotní stav žadatele*

může sloužit jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany (konkrétně doplňkové ochrany) jen výjimečně, a to v případě, kdy by jinak došlo k porušení čl. 3 Úmluvy (srov. např. rozsudky ze dne 30. 5. 2019, č. 7 Azs 435/2018-32, bod 20, nebo ze dne 2. 7. 2020, č. 10 Azs 437/2019-83, body 13-14). V této otázce obvykle Nejvyšší správní soud vychází z rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 13. 12. 2016, Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10 (kterým koneckonců v řízení o žalobě argumentoval i stěžovatel). Podle citovaného rozsudku ESLP již není doplňková ochrana vyhrazena jen pro případy, v nichž je žadatel v době podání žádosti bezprostředně ohrožen na životě, ale bude se vztahovat i na případy vážně nemocných osob, „u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života“ (srov. § 183 cit. rozsudku ESLP).“ Posoudit je tedy případně třeba i to, zda bude mít vážně nemocný žadatel o mezinárodní ochranu v zemi původu dostatek vhodné péče, aby se jeho stav vážně a nenávratně nezhoršil (přiměřeně srov. také např. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Azs 435/2018-32, nebo bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 10 Azs 437/2019-83).

53. V projednávané věci doložil žalobce množství lékařských zpráv o svém zdravotním stavu. Sám přitom tvrdil, že jeho léčba probíhá prostřednictvím léků a fyzioterapie. Navštěvuje lékaře a žádná operace u něj není plánována. V Rusku se již podle svého tvrzení se svými problémy léčil. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nerozporoval vážnost zdravotního stavu žalobce a za účelem posouzení dostupnosti lékařské péče v zemi původu si opatřil dostatečné zprávy o Ruské federaci. Na základě těchto zpráv se podrobně zabýval dostupností žalobcem vyžadované péče v zemi původu, přičemž dospěl k závěru o dostupnosti této péče v Ruské federaci. Odkázat v tomto ohledu lze na strany 25 až 27 a 30 napadeného rozhodnutí.
54. Žalobce přitom sám v podané žalobě nic konkrétního ohledně těchto závěrů žalovaného týkajících se dostupnosti vyžadované lékařské péče v Ruské federaci nenamítal. Omezil se totiž toliko na konstatování, že žalovaný není oprávněn jeho zdravotní stav posuzovat a byl povinen opatřit si podklady vyvracející tvrzení uvedená v lékařských zprávách. V souvislosti s touto námitkou je vhodné odkázat na závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 10 Azs 437/2019-83, v němž Nejvyšší správní soud dovodil: „V České republice však žalovanému zákon nepřikazuje, aby žádost o doplňkovou ochranu, podanou kvůli špatnému zdravotnímu stavu žadatele, nejdříve posoudil lékař či aby se k žádosti vždy alespoň vyjádřil znalec z oboru lékařství. Nelze proto říci, že žalovaný nutně pochybil, pokud učinil závěr o závažnosti žadatelova zdravotního stavu, aniž si přizval k posouzení případu znalce s potřebnou specializací. Posouzení žadatelova zdravotního stavu totiž nespočívá v tom, aby žalovaný sám určil žadatelovu diagnózu (její vývoj, vhodnou léčbu...) a hodnotil ji odborně, čistě z lékařského hlediska. Úkolem žalovaného je vzít v potaz lékařské zprávy a další informace o zdravotním stavu žadatele a pochopit jejich smysl tak, aby byl schopen konstatovat, nakolik závažný žadatelův zdravotní stav je – nikoliv tak, aby byl schopen popsat biologickou či fyziologickou podstatu žadatelových problémů. To, zda si žalovaný vyžádá znalecký posudek k posouzení obsahu lékařských zpráv, je na jeho uvážení. Měl by však tuto možnost zvážit právě tehdy, když mu jejich smysl není jasný a nedokáže z nich sám vyvodit, jak závažný je žadatelův zdravotní stav. O takovou situaci může jít například tehdy, vyplývá-li žalovanému z lékařských zpráv, že žadatelův zdravotní stav je vážný (jeho

život může být ohrožen), ale žalovaný nedokáže sám posoudit, jak moc (ve smyslu, zda je žadatelův současný stav fatální, resp. velmi vážný, či nikoliv), anebo na čem závisí možné zásadní zhoršení jeho stavu.“ Vzhledem k tomu, že žalovaný byl schopen posoudit zdravotní stav žalobce z předložených lékařských zpráv, navíc žádným způsobem ani nerozporoval, že se jedná o stav vážný (ačkoliv zmínil, že žalobce je soběstačný), nebylo jeho povinností obstarávat si za účelem hodnocení tohoto zdravotního stavu znalecký posudek, který by posuzoval obsah lékařských zpráv. Pro úplnost poté lze dodat, že nižší úroveň lékařské péče v zemi původu bez dalšího nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018-22).

55. Žalovaný tedy postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, když neudělil žalobci mezinárodní ochranu z důvodu jeho zdravotního stavu, neboť tím nedojde v případě žalobce k porušení ustanovení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv. Námitky žalobce týkající se jeho zdravotního stavu proto zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodné.
56. Ve své replice poté žalobce poukázal na nové okolnosti, které nastaly až po podání jeho žaloby. Konkrétně odkázal na svou činnost související s odporem vůči mezinárodnímu konfliktu probíhajícímu na území Ukrajiny po jejím napadení Ruskou federací. Doložil přitom řadu materiálů, z nichž bylo patrné zapojení žalobce na protiválečných demonstracích, včetně X dne X na X, jakož i jeho dobrovolnická činnost na území České republiky.
57. Tyto nové skutečnosti zdejší soud při svém rozhodování také zohlednil, a to v souladu s článkem 46 odst. 3 procedurální směrnice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35). Žalobce přitom může s ohledem na článek 46 odst. 3 procedurální směrnice doplnit svoji argumentaci kdykoliv v průběhu řízení před krajským soudem, neboť v tomto ohledu se neuplatní koncentrační zásada (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27).
58. K tomu je však třeba odkázat na závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.*“ (Tyto závěry následně částečně korigoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16.) Nově tvrzené skutečnosti tedy mohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze za podmínky, že se jedná o takové skutečnosti, které by potenciálně mohly vést k udělení mezinárodní ochrany, a žalobce je bez vlastního zavinění nemohl uplatnit dříve, případně měl ospravedlnitelný důvod pro jejich neuplatnění (srov. např. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 Azs 157/2019-24, nebo body 66 a 67 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2022, č. j. 41 Az 25/2022-92).
59. V případě žalobce jistě není pochyb o tom, že jím nově uvedené skutečnosti nemohl uplatnit dříve, neboť se vztahují k odporu proti invazi vojsk Ruské federace na Ukrajinu, ke které došlo 24. 2. 2022 (což je skutečnost v současné době obecně známá – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31),

související dobrovolnické činnosti a účasti na demonstraci v X dne X. Jedná se tedy o události, které nastaly až poté, co žalobce podal v této věci žalobu.

60. V souvislosti s otázkou, zda mohou žalobcem nově uvedené skutečnosti potenciálně vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, považuje zdejší soud za nutné podotknout, že v Rusku začalo docházet k potírání projevů vyjadřujících nesouhlas s válkou probíhající na území Ukrajiny. Nelze dovodit, že by každý jednotlivec, který se vymezil vůči válce, čelil riziku pronásledování, nicméně vzhledem k četnosti a intenzitě projevů a míře zapojení žalobce v souvislosti s válkou na Ukrajině je zřejmě nutné dospět k závěru, že alespoň potenciálně může tato jeho činnost vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobce totiž doložil podklady, ze kterých vyplývá, že v rámci účasti na demonstraci proti válce v X nebyl X, ale X, a své názory projevoval i na sociálních sítích.
61. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí také proto, že vyšly najevo nové skutečnosti, jež by mohly potenciálně vést k udělení mezinárodní ochrany žalobci a zároveň je žalobce nemohl bez svého zavinění uplatnit již ve správním řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

62. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný dospěl k nesprávným právním závěrům. Nadto skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, bude vyžadovat rozsáhlé doplnění vzhledem k existenci nových skutečností, jež vyšly najevo až v řízení o žalobě. Současně zdejší soud podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
63. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména bude muset v souladu s právními závěry vyslovenými v tomto rozsudku řádně vyhodnotit riziko skutečného nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci v zemi původu od členů mafie, přičemž náležitě zohlední a posoudí skutečnost, že žalobce již byl v zemi původu podroben mučení a jinému nelidskému zacházení, jakož i další okolnosti vypovídající o skutečném nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci. Rovněž bude žalovaný muset náležitě posoudit i ty události, které nastaly až v průběhu řízení o podané žalobě, a které mohou potenciálně vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany žalobci. Konkrétně se bude muset zabývat tím, zda žalobci v souvislosti s jeho protiválečnými aktivitami nehrozí v zemi původu pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy.
64. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
65. Náklady řízení žalobce tvoří náklady na odměnu jeho zástupkyně za tři úkony právní služby ve výši 9 300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, účast na jednání po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (za tři úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupkyně žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, což zdejší soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupkyně žalobce povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových

výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 12 342 Kč. Zdejší soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za podanou repliku a její doplnění, neboť ty se týkaly toliko skutečností, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a tudíž je žalovaný nemohl při svém rozhodování zohlednit. Tuto situaci lze nepochybně považovat za důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s., pro nějž soud může náhradu nákladů řízení i z části nepřiznat (přiměřeně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 357/2021-23).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 13. září 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce